

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **T. D. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2015, č. j. 1 A 81/2015 - 33,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2015, č. j. 1 A 81/2015 - 33, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství policie“) ze dne 15. 10. 2015, č. j. CPR-13736-7/ČJ-2015-930310-V234, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 28. 3. 2015, č. j. KRPA-51654-123/ČJ-2011-000022, o uložení správního vyhoštění z důvodů podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku podle ust. § 107 s. ř. s. Svůj návrh odůvodnil tím, že výkonem rozhodnutí o vyhoštění by mu byla způsobena nepoměrně větší újma, než jaká může vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Stěžovatel poukázal na to, že žije na území České republiky již 27 let a je otcem tří dětí, které mají občanství České republiky. K dětem má úzký citový vztah. V případě vyhoštění by přišel prakticky natrvalo o možnost pobývat se svými dětmi, neboť vyhoštěným cizincům nejsou zpravidla vydávána povolení k pobytu ani po uplynutí doby, na kterou byli vyhoštěni. Podle stěžovatele by správní vyhoštění bylo pro něho nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života podle ust. § 119a zákona o pobytu cizinců ve smyslu ust. § 174a citovaného zákona. Stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, ve kterých byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Ředitelství policie navrhlo zamítnout žádost stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť stěžovatel neuvedl žádné relevantní důvody, proč by mu měl být odkladný účinek kasační stížnosti přiznán.

Podle ust. § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.

Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy ve smyslu ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním splněním dvou podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud vycházel především z premisy, že nedejde-li k odkladu právních účinků napadeného rozsudku do doby meritorního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti, může být stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocného a vykonatelného správního rozhodnutí nucen opustit území České republiky. Tuto újmu považuje Nejvyšší správní soud za nepoměrně větší, než jaká hrozí jiným osobám přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti; žádná taková potenciální újma třetích osob totiž nebyla zjištěna. Odhlédnout nelze ani od toho, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4 As 56/2012 - 58, nebo ze dne 5. 11. 2014, č. j. 1 Azs 140/2014 - 25).

Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska, zda nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem a neshledal žádné skutečnosti, pro které by tomu tak bylo. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodů podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud tedy neshledal v konkrétních skutkových okolnostech případu důvod, na základě něhož by ve stěžovatelově dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí o kasační stížnosti mohl být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem. Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem, vyjádření správního orgánu k návrhu na přiznání odkladného účinku a skutečností vyplývajících ze správního spisu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny. Proto rozhodl o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ust. § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu